מסורת הש"ם

1,761 16 11 771 17 67 671 (A

הקומץ את המנחה. לעיל נסוף

מדרבי חייא דלא תני או כזית דלא מלי

למידק מהכא דהכא לא איצטריך

למיתני, או כזית כיון דתנא בפ' קמא: קבו"ל דבהאי מודה. והא דבעי

דלא כר"מ דאמר מפגלין בחלי מתיר

לא דמי דהכא קומן המנחה חשיב עבודה שלמה כיון שחין כיולא בה

בלבונה כדמוכח בכוליה פירקין לקמן

וכך פירש בקונטרס בסמוך:

פרק קמא (דף יב.) דייק

למימר בסמוך דר' יוסי

שימה מקובצת ה"ג מצטרפי (לפיגול) אם ה"ג מצטרפי (לפיגול) אם שרוייהו חוץ לומנו אלא שלא הקפיד להאריך כל כך שפיר דמצטרפי וגרסא דהכא נמי רדאית: 6) דמצטרף מרישא שמעת מינה אי שיירו לוהמוזיה מדונה אינה אי "ליירול עולהמוזיה מדונה אינה אי נמי ודאית: אן דמצט מרישא שמעת מינה לאכול ולהקטיר מדיו . דרישא שמעת מינה השתא מה כו' והשאר נמחק: נ] מודה ר"י כלומר אף ר"י דפליג כסיפא כהא ובגמרא מפרש טעמא: ג) ר"י אומר פסול ואין בו כרת אומו פטול ואין בו כוונ מפורש בגמרא טעמא דר״י משום דאין מתיר מפגל את המתיר קומץ ולבונה שניהן החתיר קומץ ולבונה שניהן מתירין השירים לאכול לכהנים אחרי שנקטרו שניהן אבל בהקטרת זה בלא זה לא מתאכלי השירים: וחכמים אומרים כו׳. א) דסבירא להו ימפגל מתיר מפגל ומתניתין . דפרק קמא דקתני הקומץ את המנחה כו' או להקטיר י לבונתה סתמא כרבנז : ד) מאי לבונתה סתמא כרבנן: דן מא שנא זו מן הזבח שאם זרק תה הדם על מנת להקטיר אימורין למחר הוי פיגול אע"ג דשניהם מתירין הבשר מקטרי שהזבח כר' שזה אגד בזה דכל כמה דלא מזדריק הדם לא הוי מקטרי האימורין . ומעכב זה את זה: ולבונה אינה מן המנחה כלומר אין אגד זה בזה שאין זה מעכב נמי ודדייקינן: ו) כ״ש לאכול: ו) ישב ובקומץ כי אורחיה חישב אימא: ז) שייך לדף שלפני זה: מן לא מצי למיקבעי בפיגול -. ותיבות למידק בעיא נמחק: י) שקרב המתיר: י6) הואיל ואסורין באכילה: יב) הדם דכתיב במלואים: יק) מהניא ליוצא רבי עקיבא: י**ט** שירים :ש"מ כרב הונא דאמר כו אבל הלשוז לא משמע הכי כן אבר הלשון לא משמע הכי וחיבות לרבנן לא אתיא נמחק: כ6) רד"ע: היא לעולם אבל יצאת והר"ע: היא לעולם לחני נפרס והא דקתני נפרס וכו' ולעולם דלא כרב הונא כך נ"ל להגיה זה הדקדוק כי אינו ברש"י כת"י: כגן מה שונו ברש"י כת"י: כגן מה שונו ברש"ר מהשימות:

שנא זו מן הזכח שהשוחטן . למחר פיגול: **כד**] חצי מתיר

לא פיגול והך לבונה חצי

. מתיר הוא דבין הקטרת קומץ ולבונה מתירין השירים: ואפי׳ רישא נמי. בחישב

למה לי אי למידק מינה הא לאכול ולאכול דבר שאין דרכו לאכול הצי זית שירים ולאכול חלי זית קומץ דמצטרפיןה): הא א מיי פייג מהלטם מספורית הלכה א מיי פייג מהלטם מינה. דלא מצטרפין דקתני רישא דבר שדרכו לאכול אין שאין דרכו לאכול לא: א**י לאכול ולהקטיר**. כלומר דהוא גופיה בבמיי שם פטייו הלכה ה: למה לי אי למידק מינה הא לאכול ולאכול דבר שאין דרכו לאכול כגון לאכול חלי זית שירים ולאכול חלי זית קומץ דמלטרפיןים: הא אתא לאשמועינן דאין אכילה והקטרה מנטרפין: הא מדוקיא דרישא שמעת מינה. דו מדדייקינן מרישא דבר שאין דרכו לאכול אם חשב לאכול חצי זית שירים וחצי זית קומן למחר לא הייא מחשבה כל שכן יו דלאכול חצי זית שירים ולהקטיר חצי זית קומן דאין מצטרפין: דהשמא

> וחדא חלי אכילה הויא בקומץ אכילה והקטרה מיבעיא דאין מלטרפין: אינטריך. לאשמועינן דאין אכילה והקטרה מנטרפין: דסד"א הסס. היכא דחישב לאכול חלי זית שירים וחלי זית קומך לא מלטרפין משום דלאו בכי אורחיה חישב בקומן אבל לאכול ולהקטיר דבשירייםו) כי אורחיה חישב ז] אימא לנטרף קא משמע לן: הדרן עלך כל המנחות

דקדוק שפירשו ה"ר מאיר וה"ר שמואל בנו זלה"ה:

וֹן יוֹקיימה לן דהותן שירים המורין ווֹ וּוֹקיימה לן באכילה. ואי הוו מותרים הוי קומן מפגל ואי הוו פסולים לגמרי כגון דנטמאו או חישב עליהם לאכלן חוץ למקומן תו לא מלי מו חילמידק בעיא בפיגול דהא לא קרב המתיר כמצותו אבל היכא דחסרי מי אמרינן הואיל ואיתנהו קלת לא חשיב פסול וכמו שקרב ין מתיר כמלותו דמי ויכול לקובעו בפיגול בהקטרת קומן שאם חישב בשעת הקטרה לאכול שיריים למחר אית בהו פיגול בשיריים או

דמלטרף מסיפא ש"מ דקתני כחלי זית כו'. ל"ק, ב) פי' לפגל והג'' משובשת כאן ועיין ומה. אכילות לא מצטרפות הואיל בובחים לא:. ג) מהרש"ה מחה בובחים (א.ב.) מהכדשיק מחק
זה, ד) פשמים סג. לקתון יח.
ס) דאין מעטרפין, צייק.
ז) שיין לדף יב עייא והוא פיי
מן אינעיא להוא פיין
ד'יק יב עייא והיא פיי
מ) למקבעיה בפיגול. צייק.
מ) למקבעיה בפיגול. צייק.
מ) למקבעיה בפיגול. צייק.
מ) למלסורין, צייק.
מ) למל סוית. צייק.
מן מהסוקר צייק. ל מיק, ע) בחיסור. ל"ק, ע) למיקור. ל"ק, ע) בחיסור. ל"ק, ע) רש"ק קדשים היא, ג'ין זהו שסותר רשב"ם הע"א, ק) ווא שקות לעברים שית,
 ק) לרבל. ז"ק, ר) למיתני
 נפרסה לחוד. ז"ק, ש) להקטיר
 למחר עבודת חזי מתיר הוא
 ופליג ר"י נמי ארישא הס"ד.

מוסף רש"י

ואי לאכול ולהקטיר. כלומר ואי היא גופה קא אחא לאשמועינן דאין אכילה והקטרה מלטרפת ולאו לדיוקא דילה אחאי (זבחים

לאה. סליק פרק כל המנחות אין מפגלין בחצי מתיר. והקטרת לחד מהן חלי מתיר הול דלויכל נמי הקטרה הקטרת **חבירו** (להלן מד.).

הא תו למה לי אי לאכול ולאכול דבר שאין 🌣 דרכו לאכול המ"ל ידמצמרף מרישא יו (דסיפא) שמעת מינה (דקתני כחצי זית בחוץ כחצי זית למחר פסול הא כחצי זית למחר וכחצי זית למחר פיגול) אי לאכול ולהקטיר יי(דהיא גופא קמ"ל) מדיוקא דרישא שמעת מינה דהשתא מה לאכול ולאכול דבר שאין דרכו לאכול אמרת לא מצמרף לאכול ולהקמיר מיבעיא אין לאכול ולהקמיר איצמריכא ליה ם"ד אמינא התם הוא דלא כי אורחיה קמחשב אבל הכא דבהאי כי אורחיה

קמחשב ובהאי כי אורחיה קא מחשב אימא לצטרף קמ"ל:

הדרן עלך כל המנחות

הקומץ את המנחה לאכול שיריה או להקטיר קומצה יו "למחר מודה רבי יוםי בזה שהוא פיגול וחייבין עליו כרת להקטיר לבונתה למחר ם רבי יוםי אומר בפסול ואין בו כרת וחכ"א פיגול וחייבין עליו כרת אמרו לו יז מה שינה זה מן הזבח אמר להן שהזבח דמו ובשרו ואימוריו אחד ולבונה אינה מן המנחה: גבו' למה לי למיתנא מודה רבי יוםי בזו משום דקא בעי למיתנא סיפא להקטיר לבונתה למחר ר' יוסי אומר פסול ואין בו כרת מהו דתימא מעמא דר' יוסי משום דקסבר יאין מפגלין בחצי מתיר ואפי' רישא נמי המ"ל

דלמת הואיל יא] ואפודיןטי באכילה הוי כמחשב לאכול דבר שאין דרכו לאכול: ולאפקועינהוי) מידי מעילה. דאילו קדשי קדשים מועלין בכל הובח קודם זריקה אבל משנזרק הדם יב! אימורים לגבוה והבשר לכהנים ואין מעילה אלא באימורין שהן חלק המזבח והבשר אין בו מעילה וגבי מנחה נמי קודם הקטרה יש יג! מעילה אפי׳ בשירים ולאחר הקטרה אין מעילה בשירים כדתנן בפרק חטאת העוף (מעילה אף ט.) המנחות מועלין בהן משהוקדשו קרב הקומץ חייבין עליהם משום פיגול ונותר וטמא ואין מועלים בשירים וקא מיבעיא להו מהו דמיהוי הך הקטרה יד] דומה לשארס הקטרות למפקע שירים מידי מעילה: אפי לר' עקיבא דאמר וריקה מועלם. דתנן (שם דף 1:) בשר קדשי קדשים וכו' ר"ע אומר אין מועלין בו וחייבין עליו משום פיגול ונותר וטמא דוריקת דם מועלת ליה לקבוע בפיגול ולהוליאתו מידי תעילה אע"פ שאינה מתירתו באכילה: מחמת דבר אחר. שילאו דבאימורין גופייהו ליכא שום פסול: אפי' לר' אליטור. דפליג אדרבי עקיבא: מנא אמינא לה דהנן הקומץ כו' זה הכלל כו' עד פיגול וחייבים עליו כרם. דאם חישב באחת מן העבודות להקטיר קומלה למחר או כזים מקומלה למחר או לאכול שיריה למחר או כזים משיריה למחר פיגול וחייבין עליו כרח וחני ר' חייא במתניתיה הקומץ את המנחה לאכול שיריה למחר פיגול אבל לאכול!) סית משיריה למחר פיגול לא קחני מ"ע לא חני כוית משיריה דהא אכתי לא חסרו שירים עד לאחר קמילה דאי חסרו קודם קמיצה הויא לה מנחה פסולה ואינה נקמלם כלל ומאי טעמא לא חני או כזית משיריה למחר: לאו **כגון דאיסרמי מילחא** דחסרו שיריים אחר קמילה וקמו להו אכוים וכיון דבמתן כלי ובהילוך והקטרה לא מיחני שאו כוים. משיריה למחר דהא כבר חסרו להו ולה הוי מצי למיתני הריני מוליך הו מקטיר לחכול שיריה למחר או כזית משיריה למחר דהה שירים וכזית משירים חדה מילחה היה ולא איתרמי ליה כזית? דהא חסרו להו אחר קמילה וקמו להו אכזית הלכך בקמילה נמי לא חני או כזית. הכי גרסינן בקמילה נמי לא מני או כזים ול"ג בשיריה: הא מני ר' אליעור היא וכו'. ה"ג וכיון דבקומן לא מפני ליה או כוים בשירים נמי לא פני או כוים. כלומר כיון דלא מצי למיתני להקטיר קומצה למחר או כזית מקומצה למחר דמחשבה דכזית קומץ לאו כלום הוא ולא מפגלין בין הלכך בשירים נמי לא תני או כזית באחת מכל ד׳ העבודות ולא משום בין דאיסורש שירים דהא לא מיירי רבי חייא באיסורש שירים והוה ליה למיתנא בקמיצה ובמתן כלי ובהילוך ובהקטרה על מנת לאכול שיריה למחר או כזית משיריה למחר אלא משום דלא מיחני ליה גבי קומץ או כזית מקומצו למחר הלכך בשירים נמי לא חני או כזית: אמר ליה אביי. הא דלא חני רבי חייא או כזית לאו כדאמרת כגון דחסרו שירים אלא שירים איתנהו בעינייהו והאי דלא קתני כזית רבי חייא בשירים משום דסבר כר״א דאמר עד שיקריב את כולו הכא נמי כשחישב אכזית לא הוי פיגול עד שיהא מחשב אכוליה קומץ וכיון דבקומץ לא מיחני ליה או כזית בשירים נמי לא חני ולעולם לא חסרו השירים ומשום הכי תנא סיפא פיגול וחייבין עליו כרת הואיל ולא חסרו השירים אבל היכא דחסרו אימא לך דלא מהניא להו הקטרה למיקבעינהו בפיגול: **ור' אליטור אומר עד שיקריב את כולו**. דהואיל וכולו כליל בעינן שיהא הכל קרב הכא נמי סבר לא הוי פיגול עד שיהא מחשב להקטיר כל הקומץ דאי אמר הריני קומץ ע"מ להקטיר כזית מן הקומץ או ע"מ לאכול כזית משיריה למחר לא הוי פיגול: אי ה' אליעור הוא. הך ברייתא דר' חייא אתאי קתני בה להקטיר קותצה לתחר פיגול: יו היא. דכתיב בתילואים שאשה הוא דמשמע שלם: הנד דאיכא גוואי. דלא ילאו והכי נמי הני דלא נטמאו כשירות דמהניא להו זריקה שבדם הזבח (דמלואים): מאן **שמעם ליה דאמר וריקה מועלם ליולא.** דהוי כזבח מעלייא לכל עניינים דמה שנשחייר לפנים כשר לאכול ונוהג בו נמי פיגול דקחני הכל הנך דאיכל גוואי כשרות דוריקה מהניא ליולא יה!: ו**האמר נפרסה לא.** דהיינו חסרו שירים יש! אלמא כרב הונא דאמר ויב.ן כי חסרו שירים אפילו ר"ע מודה דלא מהניא הקטרה לא להתיר ולא למיקבע בפיגול וכ"ש רבי אליעור: ע"א הוא. בלחם הפנים כתיב. 🗗 🗗 לרבנן לא אחיא הכי משום דקאמר מאן שמעח ליה דאמר זריקה מועלת ליולא וכו' ובלחם הפנים ליכא זריקת דם: מי קסני. בהדיא הא יצאת הנך דאיכא גוואי כשרות למידק דר"ע היא בא]: אבל יצאת לא. אמרינן הנך דאיכא גוואי כשרות אלא כולן פסולות ור' אליעזר הוא ובדין הוא דאיבעי ליה למיתני יצאת ולא ב-] נפרסר) והא דקתני נפרס וכר' ולעולם לאו כרב הוגא אלא כדרבא דאמר [שם] הקטרה מהניא נמי לחיסרון ואליבא דר"ע לחוד: עד כאן הדקדוק שפירש ה"ר שמואל ואביו ה"ר מאיר:

הקובוץ. רבי יוסי אומר כו'. טעמא מפרש בגמ': מה בין שינה זה מן הזכח. ששוחטו ע"מ להקטיר אימוריו למחר פיגול: אינה מן המנחה. מפרש בגמ' וע"בן: גמ' אין מפגלין בחלי מסיר. שאם חישב שולעבוד למחר עבודת חלי מחיר ברן הוא דפליג ר' יוסי: